

zodpovědnosti, kde si pachatel nemůže býti vědom svého skutku, a že je tu tedy vzhledem k tomu, co stížnost uvádí ve vývodech vztahujících se k důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., též zmatek podle § 281, čís. 9 b) tr. ř. Tomuto důvodu zmatečnosti nedostává se však ve vývodech stížnosti vůbec provedení. Stížnost nesnaží se dokázat, že obžalovaný jednal v pomatení smyslů v § 2, c) tr. zák. předpokládaném, nýbrž chce svými vývody v tomto směru zřejmě jen vyjádřiti, že obžalovaný vůbec nevěděl o tom, že byl do tiskopisu jím redigovaného pojat článek v úvahu tu přicházející, protože byl tenkrát nemocen a za jeho nemoci vykonával za něho redakční práce Jaroslav V. Stížnost uplatňuje tedy v tomto směru ve skutečnosti zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Činí tak ovšem neprávem; neboť skutečnost, že se článek dostal do tiskopisu obžalovaným redigovaného bez jeho vědomí, nemůže jednání obžalovaného ospravedlniti, poněvadž byla podle skutkových zjištění rozsudkových zaviněna právě tím, že obžalovaný neučinil vhodných opatření, by do tiskopisu jím redigovaného nebyl pojat článek trestného obsahu. Bylo tedy zmateční stížnost jako dílem neodůvodněnou, dílem po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 3560.

Případné porušení § 32 tisk. nov. není ohroženo zmatečností.

Nejde ani o důvod zmatečnosti čís. 1 ani čís. 3 § 281 tr. ř., povolal-li soud o své újmě náhradníka za nedostavivšího se kmeta, aniž byl straně přenechal právo jeho volby podle první věty třetího odstavce § 32 tisk. nov.

Tvrzení, že soukromý obžalobce svého času jako student se více zdržoval v krčmách, než v posluchárně, a že je zkaženým studentem, týká se okolností z jeho soukromého života, o nichž jest podle § 489 a 490 tr. zák. důkaz pravdy vyloučen, stalo-li se vinění tiskem.

(Rozh. ze dne 8. července 1929, Zm I 742/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 15. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zanedbání povinné péče podle § 6 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 1 a 4 § 281 tr. ř., věcně však doličující též zmatek podle čís. 9 b) § 281 tr. ř. vývody, jimiž napadá názor prvního soudu, že v souzeném případě je důkaz pravdy vyloučen, nelze přiznati úspěch. Zmatečnost podle čís. 1 § 281 tr. ř. shledává stížnost v tom, že ke druhému hlavnímu přelíčení byl na místě nedostavivšího se kmeta Arnošta M-a přibrán kmet náhradní, o němž se ve stížnosti tvrdí, že nebyl znám stěžovateli a nebyl mu ani představen, v kterémžto směru prý obžalo-

vaný též při přelíčení projevil své pochybnosti a odmítl ho. Touto výtkou míní stížnost asi uplatňovati porušení předpisů § 32 tiskové novely, jimiž jest upraven postup, jak se soud při ustanovení kmetů má zachovati; leč případné porušení těchto předpisů, záležející snad v tom, že soud povolal o své újmě náhradníka za nedostavivšího se kmeta, aniž straně přenechal právo jeho volby podle první věty třetího odst. § 32 uv. zák., není ohroženo zmatečností a není ani ustanovení, podle něhož by byl takto ustanovený kmet vyloučen. Není tu proto ani důvodu zmatečnosti čís. 1 ani čís. 3 § 281 tr. ř., to tím méně, an se obžalovaný podle obsahu protokolu o hlavním přelíčení a podle dodatečně podané zprávy krajského soudu proti povolání náhradníka neohradil, naopak v podání přenechal soudu dokonce ustanovení náhradního kmeta.

Stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř. proto, že nebyl připuštěn důkaz pravdy obžalovaným navržený, ale věcně uplatňuje v tom směru, jak již řečeno, též důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 b) tr. ř.; avšak nelze jí přisvědčiti ani v tom ani v onom směru. Soud zastává, jak z důvodů rozsudkových lze seznati, stanovisko, že důkaz ten je vyloučen, poněvadž jde o druhý případ § 491 tr. zák., o vydávání ve veřejný posměch. Lze ponechat stranou, zda tento právní názor soudu prvé stolice ve své povšechnosti je správný a udržitelný; v souzeném případě však zajisté nepochybil soud, pokud důkaz pravdy vyloučil, poněvadž ze závadného obsahu článku, jak rozsudkem je zjištěn, vysvítá, že prostředkem uvádění ve veřejný posměch bylo v souzeném případě vyjevování skutečností ze soukromého života soukromého obžalobce, a o takových skutečnostech jest podle § 489 a 490 tr. zák. důkaz pravdy vyloučen, pokud se vinění stalo, jak i v souzeném případě, tiskem. Jest proto rozsudek po stránce právní správný a pozbývá v důsledcích toho veškerého významu další s hlediska čís. 4 § 281 tr. ř. vznesená výtká stížnosti; neboť, nehledíc k tomu, že z protokolu o druhém hlavním přelíčení, které se konalo dne 15. listopadu 1928 před nově sestaveným senátem, nevysvítá se žádoucí jasností, zdali obžalovaný opakoval návrh ve příčině důkazu pravdy, obsažený v protokolu o prvním hlavním přelíčení, nesl se tento průvodní návrh — i když se vychází z předpokladu pro obžalovaného nejpriznivějšího, že skutečně návrh opakoval — k důkazu o pravdivosti skutečnosti, že »soukromý obžalobce svého času jako student se více zdržoval v krčmách, než v posluchárně, a že je zkaženým studentem«, a týkal se tedy okolností ze soukromého života žalobcova, jež právě tvořily podklad a východisko pro posměšný útok tiskový, a o nichž, jak dovozeno, důkaz pravdy v souzeném případě při správném výkladu zákona vůbec nesměl býti připuštěn.

Čís. 3561.

Zákaz čepovati lihoviny.

Ustanovení § 31 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 330 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n. není zákonem práva ústavního ani správního, nýbrž integrující součástí zákona trestního.